

Mèxic D.F. 2 d'abril del 1962

Estimats pares i Joan: contesto la carta de 25 de març, arribada com totes les darreres amb una gran puntualitat. Vaig escriure uns mots de condol a la tia Antònia i m'ha ^{contestat} ~~escrit~~ amb una carta molt amable (en la qual fa elogis de vostès), agraint el meu sentiment.

En realitat, no vaig ~~desitjar~~ donar el nom d'en Luján perquè respongués de mi (no m'hi hauria pas atrevit), sinó en resposta d'un apartat del formulari que demana persones solvents "que em coneguin". Em plau que en Luján s'hagi mostrat tan cordial i que fins i tot depassi la simple amabilitat oferint-se per a consultes legals amb "gent de la casa". En aquest sentit, penso que un advocat catòlic només donarà un tipus de resposta i que potser un home de lleis sense una consciència religiosa, podria trobar aspectes en les lleis civils que ens donessin una sortida. En tot això, sóc una mica escèptic: aquí a Mèxic, on un noranta per cent almenys de la població és catòlica, abunden els divorcis i els nous casaments, amb sortides eclesiàstiques que es resolen amb diners; és desagradable, si es vol, des del punt de vista de la fe pura, però és així. Els poderosos sempre troben el camí lliure per a subtils solucions. Fa poc, vaig llegir que l'infant Carles d'Espanya (que es casarà amb una princesa que no pertany a la seva esglèsia) fruirà d'una comprensió especial: es faran dues cerimònies, una catòlica i l'altra ortodoxa ^{grega} ~~grega~~ i tot quedarà salvat. Ahir mateix vaig llegir als diaris que un matrimoni de coneguts actors de cinema espanyols, tramiten el divorci per a tornar-se a casar, amb persones amb les quals "festejen" ~~actualment~~ actualment. La notícia estava continguda en un telegrama datat a Madrid i el corresponsal és espanyol. ~~Exp~~ Es parla molt, en virtut del pròxim Concili Ecumènic, ^{d'una} ~~una~~ "liberalització" de l'Església Catòlica, per adaptar-la a determinades circumstàncies que els temps han anat fixant. Qui sap...

En Juhé, abans de retornar a Mèxic, va pagar a l'Estat espanyol els diners del seu viatge de repatriació. Així que va retornar a Mèxic, una ~~de~~ les prime-

res visites, fou a la representació diplomàtica espanyola on, després de demostrar que estaven "en paus", preguntà si -en cas de nou retorn- li pagarien altra vegada el viatge i li van respondre que sí. Això és el que em digué el mateix Juhé, home una mica tarabana i que sempre s'ha de posar en quarentena, però el cas és que és possible que el pròxim mes de maig retorni a Catalunya amb la família. Segons explica, ja ho té tot arreglat. Es, realment, un cas per a meditar...

Fa molt temps que suposo que la Barcelona que vàrem deixar ha desaparegut. Es un fenomen que va passant una mica a tot el món, per causes molt diverses i crec que podríem afrontar-lo. En aquests vint i tants anys, hem vist canviar Mèxic, encara que alguns defectes típicament nacionals subsisteixin bravamet. Més aviat s'ha anat perdent el que hi havia de bo, en costums i belles tradicions que avui només es munten de cara al turisme.

Pel que fa a la feina, les paraules del pare m'han animat del tot. No ho estic tant, en canvi, pel que fa a la nostra situació. Si no trobem la manera d'enfocar-la, si algú no ens hi ajuda, serà un veritable entrebanc.

El cas del senyor Ruiz Ponseti és molt especial. Es un comunista per força, en el sentit que creu (com a economista, i ho és molt eminent) que les falles del capitalisme són insalvables i que s'anirà al comunisme per una fatalitat històrica. Però en el fons el canvi no li fa gens de gràcia i l'accepta amb el mateix esperit que un pacient se sotmet a una operació que li ha de salvar la vida: espantat, però sense veure-hi altre remei. Cuba està ara sota el caos d'un racionament estriote, sotmesa a divisions internes i amb l'amenaça constant d'una intervenció armada des de l'exterior. Un panorama que no fa gens de gràcia...

Prego perquè els estralls del pi caigut a Bellaterra siguin lleus, i m'acomio amb una fortíssima abraçada de tots nosaltres.

A Mèxic ha començat a publicar-se una nova revista ("Orfeó Català"). El primer número publica un conte meu, "Les relacions entre el bé i el mal", escrit recentment.

Pere

De Barcelona, han demanat la gravació de les veus de Bartra, Bosch-Gimpera i meva per a una recoll-lecció de discos destinada a integrar la fonoteca de l'Institut d'Estudis Catalans".